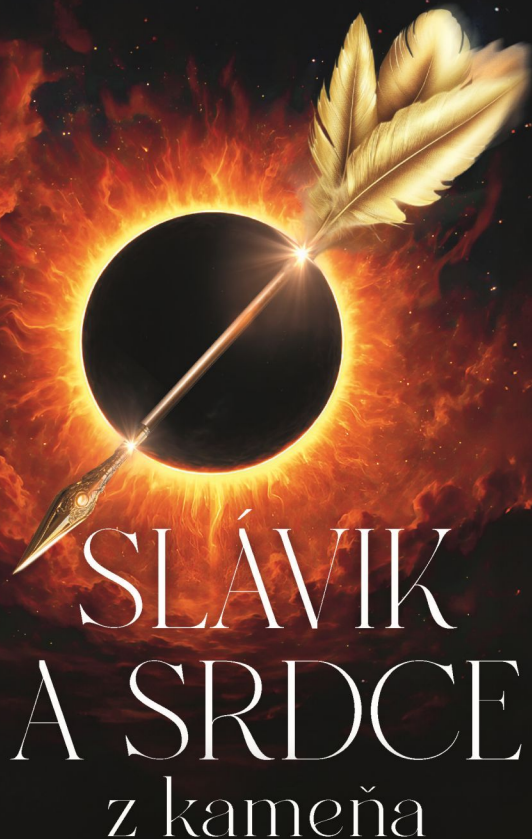

Carissa Broadbent

MOTÝL

SÉRIA KORUNY NYAXIE

SLÁVIK
A SRDCE
z kameňa

SLÁVIK A SRDCE z kameňa

KORUNY NYAXIE
PRVÁ KNIHA Z DVOJDIELNEJ SÉRIE

Carissa Broadbent

Preklad: Romana Korenková

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

The Songbird and the Heart of Stone

Copyright © 2024 by Carissa Broadbent
All rights reserved.

Cover design by Milan Malý

Cover illustrations © freepik.com

Translation © Romana Korenková, 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2025

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 148946/01

ISBN: 978-80-8164-418-4

*Pre všetky stratené duše, ktoré hľadajú niekoho,
kto by ich vypočul.*

Poznámka autorky:

*Táto kniha obsahuje témy, ktoré môžu byť pre niektorých
čitateľov nevhodné, vrátane priameho násilia, a to páchaného
aj na deťoch, alebo debát o sexuálnych útokoch,
znásilneniach, otroctve a nepriamej smrti novorodencov.*

OBIT

SALINAE

RISHANSKÉ TERITÓRIUM

RIEKA LITURO

SIVRIN

RÓD
TEMNOTY

TRAES

ROD KRVI

MORE KOSTÍ

LUDSKÉ NÁRODY

ROD TÍŇA

SLONOVINOVÉ
MORE

NYAXIN HAK

PROLÓG

Toto je príbeh o páde vyvolenej.

Rovnako ako väčšina legiend, aj táto sa začína veľmi všedne.

Na dievčatku nebolo nič výnimočné, keď si ho boh slnka vybral za svoj cieľ. A veruže si mal z čoho vyberať. U svojich smrteľných prívržencoch patrila medzi jedného z najuctievanejších bohov. Na jeho oltároch sa s každým úsvitom, ale aj západom slnka kopilo nespočetné množstvo milodarov, jedál, hodvábnych látok, drahokamov a tiel – akýchkoľvek pôžitkov smrteľníkov, aké si len boh môže želať. Vždy si veľmi dobre rozmyslel, komu venuje svoju priazeň. Vyberal si pre seba len tie najdokonalejšie tváre, najmocnejších bojovníkov, najzručnejších čarodejníkov.

Lenže dievčatko nebolo ani jedno z nich.

Sestry vošli do chrámu s prázdnyimi rukami, mali iba jedna druhú. Ak by tam pre seba nenašli bezpečný úkryt, boli by odsúdené na vyhnanstvo alebo by zomreli ako mnoho iných neviniatok.

Zakaždým sa to začína takto. V časoch veľkej temnoty ľudia priľpnú k svetlu ako muchy k lesklej striebornej pavučine. Na ich dušiach však hodujú bohovia. Nikto nemiluje svojho blížneho viac než ten, kto nemá nikoho iného.

Staršia zo sestier bola krásna, aj keď si so sebou niesla jarmo svojho ťažkého života a všetkého, čo urobila pre to, aby prežila. Hodvábne šaty zvýrazňovali krivky jej tela, no boli starostlivo zriadené tak, aby zakryli škvrny na látke. Mala husté tmavé vlasy, plné pery, hladkú pokožku – bolo to presne také krehké žieňa, aké mali bohovia v oblube. Klakla si pred oltár svojho boha a z úst sa jej začali riniť modlitby. Prisahala mu svoju vieru, svoj život, svoju dušu a prítomní kňazi to všetko sledovali s náznakom znechutenia na perách. V ich očiach nebola hodnou spasenia.

Mladá žena možno dúfala, že sviece rozmiestnené okolo oltára ožijú, keď ponúkne svojmu bohu vlastnú dušu na znak toho, že boh slnka prijíma novú prívrženkyniu.

Lenže boh prijal jej sľuby vernosti s povrchným nezaujmom. V ten deň dostal už tisíce iných zúfalých duší, ako je táto.

Nie, nebola to mladá žena, ktorá zaujala jeho pozornosť.

Zaujalo ho malé dievčatko, ktoré tam bolo spolu s ňou.

Postávalo za sestrou s očami naširoko roztvorenými a so strapatými vlasmi a civelo na oblohu bez ohľadu na to, koľkokrát naň kňazi naliehali, aby sklonilo hlavu. Načúvalo sestriným plačlivým slovám a popritom sledovalo nesúhlasné pohľady kňazov. A hoci malo iba osem rokov, vedelo, čo bude nasledovať.

Nemalo čo ponúknuť. Čo by od takého malého dievčatka mohol boh vôbec chcieť?

Napriek tomu siahlo do vrecka a zovrela prsty okolo krehkej malej spomienky na domov. Tvar tej veci malo vypálený do dlane. Vytiahlo ruku z vrecka a položilo obetný dar na oltár.

Pierko.

Tak ako dievčatko, ani pierko nebolo ničím výnimočné. Bolo drobné, matne zlatej farby, ohnuté a napoly holé po týždňoch roztržitého stiskania rúčkou malého dievčatka.

Prečo teda tento dar – toto dieťa – upútal pozornosť boha?

Božími vyvolenými boli zvyčajne slávni ľudia, muži či ženy, pripomínajúci puky kvetov na vrchole svojho rozkvetu. Dievčatko bolo

síce primerane pekné, no nebola to žiadna veľká krásavica. Bolo chytré, no nedisponovalo dôvtipom. Bohovi sa možno páčil jeho osýtchavý úsmev či pehy na nose.

Albo sú možno bohovia, podobne ako smrteľníci, jednoducho fascinovaní vlastným zatratením.

Boh totiž naraz znehybnel a zahľadel sa cez závoj medzi svetmi na malé dievčatko.

A dievčatko sa zahľadelo naňho.

Kňazov už medzitým zunovali plačlivé prosby jeho sestry. Zdrapili ju za plecía a ťahali preč od oltára. Jej protesty a tvrdé karhávové slová kňazov sa rozplynuli v hmlistý šum v pozadí. Dievčatko zdvihlo bradu k oblohe.

Ani o mnoho rokov – desaťročí, storočí – neskôr nezabudlo na to, ako znel hlas boha, keď ho prvýkrát oslovil:

Vidím ťa, maličká. Vystri ruku.

Čarovná mágia prenikla telom dievčatka tak poľahky, akoby mu vychádzala rovno zo srdca. Mraky sa preriedili, slnečné svetlo rozžiarilo detskú tvár. Sviece okolo oltára jedna po druhej rozkvitli v plameňoch.

A nakoniec sa v rozťahnutej dlani dievčatka rozhorel oheň.

Ostatným prítomným chvíľu trvalo, kým si uvedomili, čo sa okolo nich deje. No keď dievčatku vzbĺkol v rukách plameň, kňazi od úžasu zalapali po dychu. Sestra dievčatka ho potichu sledovala s vypúlenými očami.

Dievčatko nič z toho nevidelo. Hľadelo na oblohu, líca ho boleli od úsmevu a boli celé zrumenené od toľkej lásky preukázanej od boha. Konečne našlo niečo, za čím sa hnalo celý svoj krátky a ťažký život. Dlhý čas to nevedelo pomenovať. Lenže potom našlo slovo, ktoré toľko hľadalo: *účel*.

Boh slnka si myslel, že v ten deň našiel svojho ďalšieho oddaného prívrženca. Ani on nedokázal povedať, čo na tom dieťati považoval za také očarujúce, ale čo na tom záležalo? Bude jeho novou vyvolanou, ktorú si pridá do zbierky, a jej sa dostane jeho pozornosti, keď

sa mu to bude hodiť, a keď nie, jednoducho ju obráti na niekoho iného. Bude ho nasledovať až do konca svojich dní rovnako ako ostatní.

Mal pravdu. Istý čas.

Lenže to by bol až príliš nudný príbeh.

Toto je príbeh o páde vyvolenej. Bude padať s krikom, so zlomenými nechtami zakvačená do svojho starého života. Bude padať pomaly, celé desaťročia.

A na konci so sebou strhne aj celý opustený svet.

PRVÁ ČASŤ
ŽIVOT

I

Tma všetko pohlcovala. Plameň pochodne sa nie a nie vznietiť. Po čele mi stekal pot. Zviezla som sa po mrežiach svojej cely s očami upretými na nezapálenú pochodeň, ktorá stála nakrivo v držiaku potiahnutom pavučinou na opačnej strane miestnosti. Bola až príliš blízko ťažkého zamatového závesu, ktorý bol kedysi zelený, no teraz mal farbu dávno zaschnutej krvi.

Jedna iskra.

Jedna iskra a pochodeň by vzbĺkla, plameň by vznietil závesy a ja by som ním mohla manipulovať aj so svojou oslabenou mágiou. Kedysi by som na také čosi ani nepotrebovala plameň. Vedela som vyvolať silu slnka vo svojej dlani. Dokázala by som sa odtiaľto dostať za pomoci ohňa. Upíri neboli na také veci pripravení. Rozhodne by nečakali, že čosi také dokážem ja, upírske dievča s veľkými očami a ešte väčším úsmevom. V tom som bola vždy dobrá.

Prestrčila som ruku cez mreže. Cez zaťaté zuby mi unikol traslavý výdych, na podlahu dopadla kvapka mojej krvi. Načahovala som sa po mágii, ktorá bola pre mňa kedysi prirodzená ako dýchanie. Naťahovala som sa po bohu, ktorý si ma kedysi vybral.

Prosím, svetlo moje, prosila som ho v myšlienkach. Prosím.

Už však prešiel viac než rok odvtedy, čo Atroxus naposledy odpovedal na moje modlitby. Viac než rok odvtedy, čo som cítila teplo jeho mágie na končekoch svojich prstov. A každý pokus o prebudenie mágie mi spôsobil novú ranu, akoby sa mi vysmieval sám boh: *Čo ďalšie môže slnko ponúknuť upírovi?*

Inak tomu nebolo ani dnes večer.

Skúšala som to dovtedy, kým to moje telo už nedokázalo vydržať. Potom som skolabovala.

Pritisla som si čelo k mrežiam a zavrela som oči pred prívalom slz a krvi. Bola som ňou presiaknutá. Väčšina z nej patrila mne, ale nie všetka. Vojaci z Rodu tieňa zabili kupca, keď si po mňa prišli. V spomienkach som si pripomenula výraz jeho tváre, keď mu šíp Tieňorodeného prebodol krk, a spôsob, akým vojaci ležérne odkopli jeho telo nabok, keď sa na mňa vrhli. Správal sa ku mne oveľa láskavejšie, než som si zaslúžila. Možno sa nado mnou zľutoval, pretože som vyzerala ako špinavý, zmorený cestovateľ uprostred ničoho.

Ako ma vôbec našli? Celé mesiace som predsa cestovala sama a dávala som si veľký pozor, aby som za sebou zanechala čo najmenej stôp. Spomedzi troch upírskych kráľovstiev bol však Rod tieňa najlepšie vycvičený v umení špionáže. Poznali moje tajomstvá, emócie, vedomosti. Ak by niekto dokázal vyňuchať zločinca, Tieňorodení na to mali tie najlepšie predpoklady.

Lenže v tom čase som sa ešte stále nachádzala na míle ďaleko od hraníc Rodu tieňa. A bola som iba osamotené mladé dievča. Prišli za mnou, akoby presne vedeli, kde sa v tej chvíli nachádzam.

Vlastne som nebola „iba“ nejaké osamotené dievča. Zavraždila som princa z Rodu tieňa.

Nebola som naivná. Vedela som, že ma to nakoniec dobehne. To bol predsa dôvod, prečo som opustila Rod temnoty, či nie? Chcela som ochrániť priateľov pred následkami svojich činov.

Aspoň som si to namýšľala.

Začala ma bolieť hlava. Možno pre stratu krvi. Alebo aj nie.

Potlačila som vzlyk a vsunula som si ruku do vrecka. Bolo prázdne, ako som očakávala. Tieňorodení vojaci mi všetko zhabali. Bola som napoly pri vedomí, keď ma prehľadávali, ich mágia mi zväzovala myšlienky, no napriek tomu sa mi takmer podarilo vystrieť ruku, keď mi brali Raihnove listy.

Raihnove neotvorené listy.

Poslal mi ich tak veľa. Oraya ich tiež pár poslala. Prišli by za mnou, keby som sa nachádzala v okolí hlavného mesta Rodu temnoty. Každý týždeň či dva som sa vybrala obchádzkou do blízkosti hlavného mesta, stískajúc v rukách tie pokrčené kúsky pergamentu ako vzácny dar. Mala som tušenie, čo sa v listoch píše. Videla som pred očami Raihnove čmáranice: *Kde, dopekla, si, Mish?* Aj Orayin krasopis: *Nenúť ma poslať po teba Jesmine.*

Nedokázala som sa však prinútiť prečítať obsah ich listov.

No ani som sa nedokázala donútiť zahodiť ich.

Obe rozhodnutia som už medzičasom olutovala. Stále pred sebou vidím Raihnovu tvár vo chvíli, keď som mu povedala, že odchádzam. Jeho pohľad raneného šteniatka. Pri tej spomienke sa mi z hrdla vyderie vzlyk.

Bohovia, urobila som toľko chýb.

Pri náhlom zvuku kameňa šúchajúceho sa o kameň som len-len že nevyskočila z kože.

Dvere sa otvorili a na zem dopadli vzorce chladného svetla. Zdvihla som hlavu, no len čo ma zachvátil silný závrat, na podlahu dopadla ďalšia kvapka krvi.

Vo dverách stáli muž a žena. Žena bola vznešeného pôvodu. Vedela som to, hneď ako som sa na ňu pozrela. Bola vysoká, mala rovný chrbát a jemné ruky zložené pred sebou. Na pleciah jej padali dlhé pramene gaštanovohnedých vlasov. Mala na sebe šaty zo smaragdového zamatu, ktoré sa jej pevne ovíjali okolo tela, a ich lem zametal podlahu. Živôtik šiat bol tesný, prsia sa jej tlačili v hlbokom výstrihu. Bol to klasický príklad štýlu obliekania Tieňorodených – vždy radi nosievali drahé veci. Vykročila vpred,

premeriavajúc si ma od hlavy po päty chladným, prenikavým pohľadom.

Čosi mi na nej bolo povedomé. Nie jej vzhľad. Niečo iné, niečo, čo som v tej chvíli nedokázala pomenovať.

Jej spoločník za sebou zavrel dvere. Jeho som spoznala ihneď. Bol to mohutný muž s uhladenými tmavými vlasmi a jemným koženým brnením s plášťom, ktorý ladil so šatami jeho panej. Uprela som pohľad na plášť. Nevymenil si ho odvtedy, odkedy ma sem dovliekol. Bol roztrhaný. Látka bola posiata fľakmi mojej krvi.

Žena mlčky stála, kým jej spoločník otvoril dvere mojej cely. Potom vošla dnu.

„Vstávaj,“ prikázala mi.

Jej hlas bol bezchybný, melodický a až na to jedno slovo to bola tá najpôsobivejšia vec, akú som kedy počula. Moje telo bolo zlomené. A predsa som sa na jej príkaz *chcela* postaviť. Neexistovala žiadna iná možnosť, každá alternatíva bola zrazu odstránená ako konáre z viniča.

Bola som na nohách ešte skôr, než som sa vôbec rozhodla postaviť.

Mágia Tieňorodených, pomyslela som si. Mágia mysle a nátlaku, ilúzie a tieňa.

Malé ľudské deti v krajine vzdialenej cez pol sveta si po nociach rozprávali strašidelné príbehy o monštruóznych upíroch z Rodu tieňa, ktorí k nim prichádzali v ich nočných morách. Temnorodení boli so svojimi krídlami, mečmi a so svojou bojovou zdatnosťou zastrašujúci. Krvorodení boli zas krutí a nepredvídateľní ako besní vlci.

No Tieňorodení boli ako duchovia. Manipulovali samotnou realitou. Pili tmu ako víno a vychutnávali si jemné odtienky strachu.

Žena ma pomaly obišla. Zaknísala som sa na svojich neistých nohách. Moja myseľ poslúchla jej príkaz, no moje telo nebolo schopné zostať stáť. Mala som pocit, že sa podo mnou nakláňa podlaha.

Povedz niečo, Mische, pomyslela som si. Lenže slová, asi prvý raz v mojom živote, neprichádzali. Nakoniec sa predou mnou zastavila, premerala si ma od nôh až po uši a venovala mi krutý, nezaujatý úsmev.

V tom momente mi to docvaklo. Ten úsmev.

Uvedomenie do mňa narazilo ako vlna. Už som vedela, s kým mám tú česť. Vedela som, prečo sa mi zdala taká povedomá.

Naširoko som otvorila oči.

Keď sa zachichotala, prebehla medzi nami malá iskra potešenia.

„Takže toto je tá, ktorá zabila môjho brata.“ Jej úsmev skysol a rozplynul sa v zavrčanie. „Aká hanba. Princ z Rodu tieňa, zavraždený akousi cundrou, ktorú premenil v upírku. Nikdy nedokázal ovládať svoje impulzy. To sa stáva, keď niekto celý život dostane všetko, po čom túži.“

Tak veľmi sa podobala... *naňho*.

Viac než to, *bola* ako on – cítila som to, tú malú ozvenu našej spoločnej mágie v jej ovládaní mojej mysle. Jej brat ma premenil, dal mi ten prekliaty dar vampirizmu, ktorý som sa tak vehementne snažila potlačiť. Jej mágia vo mne čosi vyvolala, rozpozнала som v tej žene náznak svojho tvorcu.

Popritom zo zadnej časti mysle ku mne doliehal posledný kúsok môjho racionálneho zmýšľania. *Majú Raihnove listy. Tvoje previnenie môže inkriminovať Rod temnoty. Musíš to poprieť.*

S poslednou štipkou svojej ubúdajúcej sily som na perách vyčarila okúzľujúci úsmev.

„Asi ste si ma zmýlili s...“

Zagúľala očami. Jej mágia sa mi zaryla do spomienok ako pazúry trhajúce papier. Mala som pocit, že mi ide vybuchnúť lebka. Keď sa mi prekutávala myslou, pred očami mi prelietavali záblesky mojej minulosti: Citadela osudného úsvitu, tvár mojej sestry, modrá obloha nad morom, pobrežie Rodu tieňa...

A on.

Stuhla. Prerývane som sa nadýchla. Opierala som sa chrbtom o stenu, jej ruka bola zrazu na mojom krku, aj keď som si nepamätala, že by ju tam bola položila. Kvapky mojej krvi dopadali na dlážku čoraz rýchlejšie.

Pomaly sa usmiala.

„Tak tu to máme. Deň smrti môjho brata.“

Jej mágia sa mi predierala myslou ako tupý nôž. Chopila sa mojej spomienky a vyrvala ju z mojej mysle.

Princ z Rodu tieňa bol pekný muž. Hľadel na mňa, akoby som bola príjemným prekvapením, ktoré sa chystá zjesť. Zízal na mňa z druhej strany tanečnej sály a ja som si utrela svoje spotené dlane o zlatú látku mojich veľkolepých šiat. Ešte pred desiatimi minútami som sa v nich cítila krásna. Teraz som ich však nenávidela, pretože som v nich vynikala z davu. Nemohla som to povedať Raihnovi ani Orayi. Nie keď tak veľmi záležalo na tom, aby slávnosť prebehla v poriadku...

Zatlačila ešte hlbšie. Bolesť mi takmer rozpolila hlavu, švy medzi prítomnosťou a minulosťou praskali.

„Opatrne, Egrette,“ varoval ju jej spoločník. Jeho hlas znel, akoby prichádzal z veľkej diaľky. „Ešte ju nemôžeš zabiť.“

Egrette. To meno som už počula. Odrazu to všetko do seba zapadlo. Rod tieňa mal aj princeznú. Druhého dediča, sestru muža, ktorého som zabila. Lenže toto poznanie mi iba narýchlo preblesklo hlavou, stratené v jej útoky na moju myseľ. Sotva som počula jej odpoveď.

„Aj tak čoskoro zomrie. No ešte predtým chcem vidieť, ako to urobila.“

Prehrabávala sa mojimi spomienkami na slávnosť – na prevrat, keď Raihna uniesli a Oraya zmizla. Pretlačila sa pomedzi moje spomienky na Krvorodených strážcov, ktorí ma odvliekli preč a zamkli v izbe ako dar za priazeň Tieňorodeného princa.

Tam sa zastavila – presne tam, práve vo chvíli, keď sa to stalo.

Princ bol chrbtom opretý o stenu. Oraya stála za mnou. Jeho ruky boli na mojom krku. Bola som tak neskutočne nahnevaná.

Ten muž mi vzal úplne všetko. Urobil zo mňa beštiiu, ktorá si nezaslúžila to, čomu som zasvätila celý život. On bol dôvod, prečo som stratila svoju mágiu. On bol dôvod, prečo ma môj boh opustil.

Keď som sa chopila meča, ktorý mi dala Oraya, nemyslela som na nič, cítila som len nenávisť.

Nenávidela som ho, keď som mu čepelou prebodla hrud' a tlačila

mu ju hlbšie a hlbšie do tela, až už to viac nešlo – kým sa princova dokonalá tvár nezmenila na...

Egrette stuhla. Jej mágia prilipla k tej spomienke – k spomienke na brata vo chvíli jeho smrti.

Usmiala sa.

„Chudák Malach. Aké smutné.“

Lenže cez vlákno, ktoré nás spájalo, som cítila jej emócie. Vôbec jej to nebolo ľúto.

Pustila ma a ja som celá zadychčaná padla na zem.

„Nemá zmysel mi klamať,“ povedala. „Zabiť ho bola aj tak tá najužitočnejšia vec, akú si mohla urobiť. Pretože už nezostáva veľa času na to, aby sme dosiahli svoje.“

Pokúsila som sa prevrátiť na bok, snažila som sa pozviechať na ruky a kolená. Spod lemu princezniných šiat sa však vynorila noha v jemnej črievici, ktorá ma pritlačila späť k zemi, špička topánky sa pritom zaborila do mojich najhlbších rán.

„Egrette,“ znova ju varoval muž.

„Och, sklapni. Krv tomu pridá grády. Môj otec bude mať radosť z utrpenia špióna.“

Špióna?

„Ja nie som...“

„Ušetri ma tých rečí. Prišla som len skontrolovať kvalitu svojho daru predtým, než ho odovzdám.“

„Daru?“

To slovo som vyhrkla veľmi nezrozumiteľne. Na dlažbové kocky sa valila moja čierna krv. Egrette to sledovala so znechuteným výrazom a s pokrčeným nosom.

Zdvihla som pohľad na nezapálenú pochodeň v zaprášenom držiaku.

Vedela som si predstaviť, ako by vyzerala Egrettina tvár pohltená plameňmi. Upíri horeli inak ako ľudia. Ľudia sa roztopili, no upíri vzbĺkli ako suchý papier, ich koža praskala, odlupovala sa a vädla v biely popol.

Ešte pred pár mesiacmi by som ju dokázala spáliť za pár sekúnd. Lenže teraz som sa len bezmocne prevrátila na chrbát, keď ma postrčila nohou.

„Videla som, čo som chcela,“ vyhlásila. Jej hlas slabol. Moje mihalnice sa zatrepotali. Schúlila som sa do kľbka, na boku som mala otvorenú ranu. Smrť ma pozorovala z tieňa.

A môj boh stále mlčal.

Prečo som vlastne čakala niečo iné? Prečo som si mala *zaslúžiť* niečo iné?

Už som nebola vyvolená. Pochodeň zostala chladná.

KEĎ SOM BOLA malé dievča, Saescha ma zvykla strašiť príbehmi o upíroch.

„Sú to zlé stvorenia,“ vravievala mi. „Sú viac mŕtvi ako živí a hnevajú sa na ľudí za to, že majú to, čo oni mať nemôžu. A vieš, čo jedia najradšej?“

Niekedy, keď som mala hravú náladu, s pobavením som vyhrkla: *Prsty na nohách!* Zachichotala som sa. *Uši!* *Pupky!* Zvyčajne som však hrdo odvetila: „Krv!“ Tešila som sa, keď bola moja odpoveď správna.

No Saescha iba pomaly pokrútila hlavou, jej pôvabná tvár sa stiahla do dramatickej vážnosti. „Nie, Mische. To je bežná mylná predstava. To, čo naozaj milujú viac ako čokoľvek iné, sú duše. Prehltnú tvoju dušu jedným veľkým dúškom. A najradšej zo všetkého majú duše malých šesťročných dievčatiek s kučeravými vláskami!“

Naraz sa na mňa vrhla, štekľila ma a predstierala, že sa mi prisala na krk, a ja som sa smiala a smiala, až som už od toľkého smiechu nemohla polapiť dych.

Spomienka na Saeschin hlas odplávala ako osamelý oblak na prázdnej oblohe, no v tej chvíli som sa nesmiala.

Možno mala na mysli presne toto, pretože som mala pocit, že sa moja duša rozpadla. Sny sa na mňa valili ako stály rytmus vĺn na

breh, ťahali ma do prítomnosti, aby ma z nej opäť kruto odvliekli. Egrettino zlomyseľné prehrabávanie sa v mojej mysli zanechalo moje myšlienky spustošené, stekali zo mňa ako krv z roztrhaného tela, boleli ako smrteľné rany na koži.

Stratila som prehľad o tom, kto som, kde som. Stratila som prehľad o hraniciach medzi minulosťou a prítomnosťou.

Zomrieš, pomyslela som si.

Urob niečo, prosila som samu seba.

Nedokázala som sa však vrátiť späť do prítomnosti. Načiahla som sa po slnku, ktoré ma odmenilo popáleninami. Načiahla som sa po bohu, ktorý mi neodpovedal. Upadla som späť do snov.

Spočiatku som si myslela, že aj ruky sú sen.

Nebola som si istá, ako dlho som tam ležala, keď sa nado mňa sklonila akási postava. Len tak-tak som otvorila oči, pohľad som však nevládala zaostriť. Nedokázala som rozoznať nič iné než rozmazaný tieň. Ovanula ma jemná vôňa, ktorú som nevedela nikam zaradiť – bolo to čosi studené a čisté, jemne kvetinové ako mak poprášený mrazom.

Ktosi sa ma dotýkal. Prevalil ma na brucho. Pri silnom tlaku na moje rany som nahlas vykrikla. Nič som nevidela. Nedokázala som sa hýbať. Snažila som sa slabó brániť, no postava zasyčala: „Psst! To stačí.“

Chytila ma za zápästia a pritlačila ma k zemi.

Potom mi roztrhla už aj tak dotrhanú košeľu. Z môjho hrdla sa vydral protestný ston, lenže...

Ruky sa mi pritlisli na brucho – priamo nad mojimi najhoršími ranami.

Zalapala som po dychu.

Dotyk presiahol povrch mojej kože. Prelial sa mojimi pľúcami ako vzduch; pretiekol mojimi žilami ako krv. Pôsobilo to prirodzene ako zabudnutá pieseň, chválospev, ktorý som už-už mala na jazyku.

„Prestaň...“ zastonala som.

„Dovoľ mi, aby som ti pomohol.“ V hlase nebolo cítiť útechu. Slová boli tvrdé a priame. Ruky sa presunuli cez rany na moje

predlaktie a vyhrnuli mi rukáv. Zastonala som a inštinktívne začala mlátiť celým svojím telom, pretože som vedela, čo moja odhalená pokožka prezradí – dlhoročné jazvy po popáleninách, prirodzený trest pre upíra ovládajúceho slnečnú mágiu.

Známky môjho zlyhania.

„Prestaň,“ vytisla som zo seba znova. Lenže vtom som opäť upadla do mdlôb. Pohltili ma vlny. Môj návštevník mi vykasal rukáv a pritisol mi ruku na čelo.

Tentoraz mi tma nepripadala ako trest. Pripadala mi ako objatie.

MALA SOM KOPU zvláštnych snov.

Snívало sa mi, že ma prišiel navštíviť zástup pekne vyobliekaných ľudí v bezchybných róbach. Snívало sa mi o priliehavých bielych šatách a strieborných náramkoch okolo mojich zápästí. O nekonečných príkazoch – *postav sa sem, otoč sa tam, sadni si, postav sa, vystri ruky, kráčaj rýchlejšie*. Snívало sa mi o hlasoch – *kráľ sa poteší, však?* –, očiach a rukách, a hoci boli tieto dotyky oveľa jemnejšie ako tie, ktoré som cítila predtým, dokonca aj vo sne som vedela, že sú krutejšie. Napriek tomu mi ani nezišlo na um bojovať. Moja myseľ sa obmedzila na jediný tunel možností, z ktorých žiadna nezahŕňala neposlušnosť.

Snívало sa mi o kameni, hviezdnej noci a paláci z nožov. Snívало sa mi o dverách a...

Zobuď ju, povedal milý hlas.

Niektó sa dotkol mojej tváre.

Už som viac nesnívala. Prítomnosť sa okolo mňa zrútila ako mrazivá, zdrvujúca lavína.

„*Dopekla*,“ vykrikla som. Podlomili sa mi kolená, no ktosi ma chytil a znova zdvihol.

Upieralo sa na mňa niekoľko stoviek upírskych pohľadov.

Nachádzala som sa v strede veľkolepej tanečnej sály, zrejme uprostred večierka. Bohovia, jediný raz, keď som videla podobné

miesto, bolo v paláci Rodu temnoty – a jediná ďalšia slávnosť, na ktorej som sa zúčastnila a ktorá bola takáto veľkolepá, bola tá, ktorá sa skončila tým, že som zabila princa z Rodu tieňa, čo teraz vyznelo ako krutý vtip.

Štýl tejto miestnosti bol však veľmi odlišný od toho v paláci Rodu temnoty. Všade okolo mňa sa črtali tvrdé hrany namiesto oblých kriviek, ostrý kov namiesto hladkého mramoru, zamat namiesto hodvábu. Môj pohľad spočinul na stĺpoch z lesklej čiernej ocele, vytvorených tak, aby vyzerali ako skrútené úponky rastlín, no vtom som si všimla skutočné úponky, ktoré ich pokrývali, posiate čiernymi a červenými ružami. Prakticky som cítila chuť krvi rinúcej sa z končekov prstov remeselníkov, ktorí na tom výtvore pracovali. Bolo to také krásne, až mal človek pocit, že si to určite musel niekto odtrpieť.

Postavy, ktoré ma obklopovali, mali pôvabné hladké tváre s vysokými lícnymi kosťami a plnými perami, vlasy vyčesané do vysokých drdolov či uhladené do splývavých vodopádov. Mali na sebe prepracované róby, telá mužov aj žien zvyrazňovali dokonale ušité zamaty a brokáty. Krvou postriekané ženské poprsia sa tislí v tesných korzetových živôtikoch. Pánske saká so zlatým lemovaním, ktoré mali prednedávnom zrejme zapnuté až po krk, boli teraz uvoľnené a odhaľovali čierno-červené šmuhy.

Z vône krvi – horúcej a sladkej ľudskej krvi – sa mi takmer znova podlomili kolená, zvieralo mi žalúdok a mala som sucho v ústach. Bože, ako dlho som nič *nepila*? Moje oči pristáli na mužovi, darcovi krvi, ktorý sa opieral o prestretý stôl. Krv mu stekala dole krkom, pokrývala mu hornú časť stehna a nasiakla cez roztrhanú látku šiat. Obliala ma taká vlna hanby, až som musela odvrátiť pohľad.

Mala som na sebe bielu róbu v podobnom štýle ako ostatní – priliehavý brokát s takým tesným živôtikom, že ma boleli rebrá. Tkanina bola tenká. Pozrela som sa nadol a všimla som si, že krv z mojich zranení už stihla presiaknuť cez látku – na drieku, na pravom pleci a na ľavom predlaktí sa mi ako lupienky ruží rozširovali čierne škvrny.

Bolo to tak mienené, pomyslela som si. Je to súčasť prezentácie.

Cítila som tlak na svoju myseľ, ktorý ju obopínal z každého smeru, trhal útržky môjho strachu ako chamtivé prsty, ktoré sťahujú kožu z tela morky. Narovнала som chrbát, zdvihla bradu a obrnila som svoju dušu tak mocne, ako to len moja chabá myseľ dokázala.

Dalo mi zabráť, aby som sa udržala na nohách, no vtom môj pohľad pristál na mužovi predou mnou.

Ach bohovia.

„Otec,“ prehovorila Tieňorodená princezná jemným, no dunivým hlasom, ktorý naplnil obrovskú miestnosť. „Toto je môj dar pre teba v noc tvojich narodenín. Predstavujem ti vrahyňu tvojho syna.“

Kráľ Rodu tieňa na mňa uprel pohľad, v ktorého hĺbkach sa zračila nenávisť tisícok rokov života.